

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันอาทิตย์ที่ ๒๒ เดือนมิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๖๘ ศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ศาสนาอิสลาม

มนุษย์เราทุกคนคือผู้ที่ประเสริฐ เราจะประเสริฐได้เราก็ต้องเอาธรรมนำชีวิต
ถ้าเราเอาตัวเอาตนนำชีวิตเราก็ไม่ประเสริฐ เพราะตัวตนนั้นมันไม่ประเสริฐ

พวกเราที่เป็นมนุษย์ทั้งหลายต้องพากันเข้าใจนะ ว่าเอาตัวเอาตนนำชีวิตนั้น
มันไม่ถูกต้อง ความไม่ถูกต้องนั้น มันจะสร้างปัญหาให้กับตัวเอง สร้างปัญหาให้กับ
ผู้อื่น ปัญหานั้นก็ได้แก่ความทุกข์ ถ้ามีตัวมีตนก็มีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่
ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์นั้นไม่มี

เราต้องพากันรู้พากันเข้าใจ เพื่อเอาธรรมนำชีวิต พัฒนาให้เป็นทางสายกลาง
พัฒนาวัตถุ การจะสร้างวัตถุนั้นเราก็ต้องมีความรู้ความเข้าใจ ความรู้ความเข้าใจนี้
เป็นสิ่งที่สำคัญ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราก็สร้างวัตถุไม่ได้

มนุษย์เราถึงมีการเรียนการศึกษาทั้งหมด ๑๘ ศาสตร์ ทางวัตถุเราเรียนเราศึกษา
ทั้งหมด ๑๘ ศาสตร์ เพื่อความรู้ความเข้าใจ แล้วก็เรื่องจิตเรื่องใจ เพื่อให้ใจรู้เข้าใจ
เพื่อเอาความรู้ทางวิทยาศาสตร์คู่กับเรื่องจิตเรื่องใจไปพร้อม ๆ กัน
พัฒนาวิทยาศาสตร์ พัฒนาวัตถุ พัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันเป็นทางสายกลาง

ต้องเอาธรรมนุญนำชีวิต การปกครองตัวเองต้องเอาธรรมนุญนำชีวิต
การปกครองคนอื่นภาพรวมของประชาชนของมหาชนเอารัฐธรรมนูญนำชีวิต

ทุกคนต้องรู้เรื่องกรรม รู้กฎแห่งกรรม รู้ผลของกรรม อุปกรณ์ทั้งกายวาจา
กิริยามารยาททั้งอาชีวะมันเป็นกรรม เป็นกรรมกร เป็นอุปกรณ์ ทุกอย่างมันเป็นกรรม
เป็นกฎแห่งกรรม แล้วก็ผลของกรรม

เรื่องความเคารพเรื่องคารวะในธรรมนี้ถึงเป็นเป็นสิ่งที่สำคัญ เพราะธรรมะนั้น
คือกรรม คือกฎแห่งกรรม คือผลของกรรม คือความถูกต้อง เราจะเอาความพอใจ
เอาความไม่พอใจนำชีวิตนั้นไม่ได้ เอาความดีใจเสียใจนั้นไม่ได้ เราต้องมีสติมีปัญญา
สติกับปัญญานั้นเป็นความรู้ความเข้าใจ จะได้หยุดกรรม หยุดกฎแห่งกรรม
หยุดผลของกรรม

การดำเนินชีวิตของเราทุก ๆ คนต้องอยู่เหนือความพอใจและความไม่พอใจ
อยู่เหนือผิดเหนือถูก เหนือดีเหนือชั่ว ต้องหยุดความปรุงแต่ง เพราะความปรุงแต่งนั้น
มีผิดมีถูก มันมีดีมีชั่ว หรือว่าไม่มีผิดไม่มีถูก ไม่มีดีไม่มีชั่ว

ความเคารพในธรรม ในธรรมชาติ ในสภาวะธรรมนี้คือความเป็นประภัสสร
ของความเป็นจริง อย่างความแก่ความเจ็บความตายความพลัดพรากเป็นประภัสสร
มันเป็นกฎแห่งกรรม เป็นผลของกรรม มันเป็นธรรมชาติ

เราต้องรู้เราต้องเข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจนั่นแหละคือการลิตรอนสิทธิ
การลิตรอนสิทธินั้นคือความไม่ถูกต้อง ไม่ใช่ความสงบ การมาสงบระงับสังขาร
ทั้งหลายคือการมาหยุดความปรุงแต่งทั้งหลายมันถึงเป็นความสงบ ความสงบ
กับความเคารพถึงเป็นอันเดียวกันนะ

การปฏิบัติธรรมะนั้นถึงไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ไม่มีลับหลังและต่อหน้า มันเป็นบริสุทธิ์คุณ มันเป็นความสงบ มันเป็นความเคารพ มันเป็นความหยุด ความปรุ้งแต่ง ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ศีลสมาธิปัญญา เป็นอุปกรณ์ เป็นกรรมกรที่มาหยุดความวุ่นวาย มาหยุดความไม่สงบ หรือมาหยุด วัฏฏสงสารด้วยความรู้ความเข้าใจ

พรหมจรรย์นั้นหมายความว่าถึงบริสุทธิ์คุณ ไม่มีตัวไม่มีตนนั้นถึงจะเป็นพรหมจรรย์ ถ้าเราไม่ทำอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้ ไม่ยกเลิกสักกายทิฏฐิ มันก็เป็นตัวเป็นตน มันก็ยกเลิกวัฏฏสงสารไม่ได้ ยกเลิกด้วยยกเลิกตนไม่ได้ เราก็จะเป็นคนไม่มีศีล ไม่มีสมาธิ ไม่มีปัญญา มีแต่อัตตามิแต่ตัวมีแต่ตน มันจะมีศีลมีสมาธิมีปัญญา จะเป็นสัมมาทิฏฐิไปไม่ได้ เพราะมันเป็นตัวเป็นตน

เราทั้งหลายพากันมาคิดดูดี ๆ นะ ทำไมมนุษย์เราประพฤติผู้ปฏิบัติธรรมะ มันถึงไปไม่ได้ เพราะความไม่รู้ไม่เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติธรรม มันถึงไปไม่ได้ เพราะมันไม่ถูกต้อง มันไม่ถูกต้องมันจะไปได้อย่างไร เพราะมันไม่ใช่ทาง เพราะมันไม่มีทาง มันเป็นทางตัน ถึงมีศัพท์ว่าตันห่านะ มันหาเรื่องราวให้กับตัวเอง หาเรื่องราวให้กับคนอื่น ศัพท์นี้ลึกซึ้งมาก กินใจมาก

ตัวตนนั้นแหละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกว่ามันหาเรื่องราวให้กับตัวเอง หาเรื่องราวให้กับคนอื่น มันหาทุกข์ให้กับตัวเอง มีแต่ทุกข์เกิดขึ้น ทุกข์ตั้งอยู่ ทุกข์ดับไป นอกจากทุกข์ไม่มีเลย เปรียบเสมือนทะเลมหาสมุทรที่ไม่อ้อมด้วยน้ำ เปรียบเสมือนไฟที่ไม่อ้อมด้วยเชื้อเพลิง มันบกพร่องอยู่เป็นนิจ เมื่อมันหาเรื่องมันก็ต้องได้เรื่อง ให้เราดูเข้าใจนะ

ความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏฏสงสารถึงเป็นสิ่งที่สำคัญ

คำว่าพระหมายถึงผู้เห็นภัยในวัฏฏสงสาร ถ้าเราไม่เห็นภัยในวัฏฏสงสาร เราจะเป็นพระได้อย่างไร เพราะว่าพระคือผู้เห็นภัยในวัฏฏสงสาร เมื่อไม่เห็นภัยในวัฏฏสงสารก็มาจากสาเหตุที่ไม่รู้ความจริง ไม่รู้อริยสัจสี่ เป็นเหตุให้เพลิดเพลิดให้ประมาท เอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิต

การประพฤติการปฏิบัติธรรมต้องเห็นภัยในวัฏฏสงสาร มีความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาปทั้งต่อหน้าและลับหลัง ถึงเป็นคุณธรรมเป็นคุณสมบัติของพระอริยเจ้าผู้เอาธรรมนำชีวิต

ถ้าเราไม่ละอายต่อบาปไม่เกรงกลัวต่อบาป มีความเพลิดเพลิด ตีอกตีใจในบาปในกรรมในเวรในภัย มันจะมีสติมีปัญญาได้อย่างไร

เราพากันคิดดูดี ๆ นะ คิดจนหัวจะแตกระเบิดเป็นเสียง ๆ ระเบิดเป็นผุยผง มันก็เป็นไปไม่ได้ เพราะมันไม่ละอายต่อบาปไม่เกรงกลัวต่อบาป ไม่เห็นภัยในวัฏฏสงสาร มันไปติดอกติดใจ พอกพอกใจในวัฏฏสงสาร เป็นผู้ไม่เห็นภัยในวัฏฏสงสาร จะได้บรรลุธรรมได้อย่างไร เพราะมันติดด้านของอวิชชา ติดด้านแห่งความหลง

ผู้ที่บรรลุธรรมมันต้องผ่านความชอบต้องผ่านความชัง ผ่านความได้ ความมีความเป็น หมายถึงผ่านความชอบใจไม่ชอบใจ ความชอบใจไม่ชอบใจให้เราพากันเข้าใจ นี่มันคือความปรุ้งแต่ง นี่มันเป็นความหลง

เราไม่ใช่จะมาเอาความชอบใจความไม่ชอบใจนำชีวิตนะ เราต้องเห็นภัยในวัฏฏสงสาร เป็นผู้ละอายต่อบาปความเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏฏสงสาร นี่คือบุคคลผู้รู้ธรรม รู้ความจริง รู้ริยสัจสี่ คือรู้ทุกข์ รู้เหตุเกิดทุกข์ รู้ข้อปฏิบัติถึงความดับทุกข์ เห็นภัยในวัฏฏสงสาร มีความเคารพ มีความคารวะในธรรม ในการวธรรม สติกับปัญญาถึงจะเริ่มต้นเป็นหลักการ อุดมการณ์อุดมธรรม เป็นเหตุเป็นปัจจัย เป็นปัญญาคู่กับความสงบ

ความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ เพราะความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ เป็นวาระสำคัญแห่งชาติ เป็นวาระสำคัญในเรื่องปัจจุบัน เรื่องปัจจุบันธรรม

การประพฤติการปฏิบัติธรรมมันต้องติดต่อกันต่อเนื่อง ไม่ให้ขาดสาย ไม่ให้ขาด ไม่ให้ต่าง ไม่ให้พร้อย มันต้องติดต่อกันเป็นกระบวนการของศีลสมาธิปัญญา ไม่ขาด ไม่ต่าง ไม่พร้อย ไม่ทะลุ ไม่เศร้าหมอง ถ้าไม่ติดต่อกันมันเป็นศีลขาด ศีลต่าง ศีลพร้อย เป็นสมาธิขาดต่างพร้อย เป็นปัญญาขาดต่างพร้อย

เราดองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ดูพระอรหันต์ชีนาสพทั้งหลาย ท่านเหล่านี้ท่านเป็นมนุษย์ที่มีปัญญาสัมมาทิฐิ เป็นมนุษย์สีขาว คำว่าสีขาวนั้นหมายถึงความสะอาด สว่าง สงบ เป็นความสะอาด สว่าง สงบทั้งกายทั้งวาจาทั้งกิริยามารยาททั้งใจ ความรู้ความเข้าใจนี้มันจะหยุดความปรุงแต่ง

กายวาจากิริยามารยาทใจของท่านจะหยุดความปรุงแต่ง เพราะเห็นภัยในวัฏฏสงสาร รู้เข้าใจในธรรมในสภาวธรรมในเรื่องความบริสุทธิ์ เรื่องความเป็นประภัสสร ท่านไม่มีเศร้าหมอง ไม่มี ความหมองหม่น ไม่ซึมเศร้า

การประพาศิการปฏิบัติธรรมถึงเน้นไปที่บริสุทธิ์คุณ พระสมัยโโบราณท่านถึงเน้นบริสุทธิ์คุณ เน้นที่เจตนาที่บริสุทธิ์คุณ เน้นที่ใจของท่าน เพราะกายวาจา กิริยามารยาทมันเป็นเพียงกรรมกร เป็นอุปกรณ์ของชีวิต ต้นกำเนิดมันอยู่ที่เรื่องใจ ที่ไม่มีปัญญา ไม่มีสัมมาทิฐิ

ธรรมะเริ่มต้นเพื่อจะเป็นพระอริยเจ้าหรือเป็นพระพุทธเจ้าถึงเน้นเรื่องจิตเรื่องใจ เรื่องเจตนา มันไม่มีต่อหน้าและลับหลัง เน้นที่เจตนาละ

ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้าใหม่ ๆ ท่านทรงบอกสอนความจริงในการเวียนว่ายตายเกิด ท่านบอกให้รู้ให้เข้าใจ ให้เกิดความสงบเกิดปัญญา เกิดปัญญาเกิดความสงบ ๒๐ พรรษาแรกท่านจะสอนให้รู้ให้เข้าใจในเรื่องเหตุเรื่องปัจจัยในเรื่องเกิด ในเรื่องเวียนว่ายตายเกิดแล้วก็สอนเรื่องหยุดเกิด หยุดเวียนว่ายตายเกิด

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะพูดแต่เรื่องบริสุทธิ์คุณ กายวาจา กิริยามารยาทอาชีพนั่นต้องบริสุทธิ์คุณ

ท่านถึงบอกผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย บอกว่าตรัสว่า ท่านทั้งหลายจงพากัน ประพาศิพรหมจรรย์เถิด พรหมจรรย์นี้หมายถึงบริสุทธิ์คุณ เจตนาจนถึงเป็นสิ่งที่สำคัญ เมื่อหลัง ๒๐ ปี ท่านถึงได้วางหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม ได้วางสิกขาบท น้อยใหญ่แปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์ เพราะพระธรรมพระวินัย ข้อวัตรกิจวัตร เป็นอุปกรณ์ชั้นดีชั้นเลิศ จะใช้ได้ทุกกาลทุกเวลา เป็นสิ่งที่ทันโลกทันสมัย

อย่างนี้แหละคิดดูมันเข้าใจง่ายอยู่นะ มันไม่ใช่เข้าใจยาก

อย่างคนแต่ก่อนสมัยโบราณเค้าไม่ได้เรียนหนังสือ ไม่รู้หนังสือก็พากันประพฤติปฏิบัติด้วยความรู้ความเข้าใจ ทำได้ปฏิบัติได้ เน้นที่ใจที่บริสุทธิ์ เน้นที่กายวาจา กิริยามารยาทอาชีวะที่บริสุทธิ์ ลงรายละเอียดทุกแง่ทุกมุม เอาใจใส่ ไม่ประมาท ไม่หลงไม่เพเลิดเพลิน เพื่อให้หลักการอุดมการณ์อุดมธรรมมันติดต่อต่อเนื่อง ทั้งกายวาจา กิริยามารยาทอาชีวะใจ บริสุทธิ์คุณนะ

เมื่อเรามีความเคารพเราก็สงบ เมื่อเรามีการวะเราก็สงบนะ เพราะอันนี้มันคืออันเดียวกัน

เอาตัวเอาตน เราคิดดูดี ๆ นี่คือการไม่สงบ ถ้ามีตัวมีตนแล้วมันก็ต้องไม่มีความสงบ เพราะตัวตนนั้นคือการไม่สงบนะ

เราถึงมีธรรมนำชีวิต เห็นภัยในวัฏฏสงสาร มีความละอายต่อบาป มีความเกรงกลัวต่อบาป มีความเคารพในธรรม

ไม่ตริกในกาม เพราะกามนั้นคือการไม่สงบ เพราะกามนั้นคือตัวคือตน ไม่ตริกในพยาบาท เพราะพยาบาทนั้นมันเป็นตัวเป็นตน

กิริยามารยาทก็ต้องลงรายละเอียด เพื่อเคารพในธรรมในการวัตรธรรม ความซื่อสัตย์ความบริสุทธิ์นี้ถึงเป็นสิ่งที่สำคัญ

เมื่อสมัย ๕๐ กว่าปีก่อนโน้น หลวงพ่อค้นหาได้อยู่กับท่านพระอาจารย์ชา
สุภทโท แห่งวัดหนองป่าพง

ท่านอาจารย์ชา สุภทโท ท่านเป็นผู้ประพฤติปฏิบัติธรรม เป็นผู้ปฏิบัติดี
ปฏิบัติชอบ เอาพระนิพพานเป็นเป้าหมายในการประพฤติการปฏิบัติ เป็นผู้เห็นภัย
ในวิภวสงสาร ท่านเป็นผู้ที่งดงามสง่างามด้วยศีลด้วยสมาธิด้วยปัญญาด้วยบริสุทธิ์คุณ
กายวาจาภิรียมารยาทใจของท่านงดงามสง่างาม เป็นความพอดี เป็นความพอเพียง
เพียงพอ เป็นบุคคลหาได้ยาก หาไม่มี เป็นทั้งพระดีพระมีปัญญา

ท่านเน้นปาฏิโมกข์สังวร อินทรีย์สังวร อาชีวะสังวรเพื่อเป็นบริสุทธิ์คุณ

กายวาจาภิรียมารยาทอาชีวะ เรื่องจิตเรื่องใจเป็นบริสุทธิ์คุณ การปฏิบัติของท่าน
ไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ยกเลิกต่อหน้าและลับหลัง ไปอยู่กับท่านก็ไปดูท่านนะ
ดูท่าน ดูในการประพฤติการปฏิบัติของท่าน เห็นการกระทำของท่าน การปฏิบัติ
ของท่าน เอาบริสุทธิ์คุณนำชีวิต ทั้งกายทั้งวาจาทั้งภิรียมารยาทอาชีวะจิตใจนำชีวิต
ท่านจะไม่ทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย เอาพระธรรมพระวินัยเอาข้อวัตรกิจวัตรนำชีวิต
การปฏิบัติของท่านไม่มีต่อหน้าและลับหลัง

ท่านเอาบริสุทธิ์คุณนำชีวิต พระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่แปดหมื่นสี่พัน
พระธรรมชั้นที่รู้เข้าใจในพระไตรปิฎก ท่านจะเอามาใช้เอามาปฏิบัติทั้งหมดเลย
ท่านเน้นที่ตัวของท่านเอง ไม่เน้นที่คนอื่น ท่านจะเน้นที่ตัวของท่านเอง ท่านได้บอก
กับพระภิกษุสามเณรว่า ผมบอกสอนประพฤติปฏิบัติตัวเอง ๑๐๐ เปอร์เซ็นต์นะ
ผมบอกสอนพวกท่านเพียง ๕ เปอร์เซ็นต์เท่านั้นนะ มันถึงพอไปได้

การที่ไปอยู่กับท่านก็ต้องปฏิบัติเหมือนท่าน เพื่อให้ติดต่อต่อเนื่อง ไปถือนิสัยของท่าน นิสัยก็ได้แก่พระธรรมพระวินัย ข้อวัตรกิจวัตร ยกเลิกความชอบความชัง ยกเลิกอหังการ ไม่มีอหังการมีแต่พระธรรมพระวินัย ข้อวัตรกิจวัตร

ไปอยู่ที่นั่นไม่มีใครได้ทำอะไรตามใจตามอหังการ เอาแต่พระธรรม เอาแต่พระวินัย ข้อวัตรกิจวัตร ความรู้ความเข้าใจข้อวัตรปฏิบัติเป็นอัตโนมัติเลย

หลักการในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายต้องมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ให้จับหลักการอุดมการณ์อุดมธรรมเพื่ออบรมบ่มอินทรีย์ เราทั้งหลายต้องเข้าถึงศีลเข้าถึงสมาธิเข้าถึงปัญญาในปัจจุบัน ศีลสมาธิปัญญาในปัจจุบันมันจะเป็นบริสุทธิคุณ มันจะเป็นพระนิพพาน พระธรรมพระวินัยข้อวัตรกิจวัตรที่เราเข้าใจที่เป็นปัญญาสัมมาทิฐิ เป็นบริสุทธิคุณ มันจะเป็นพระนิพพานนะ

ทำตามข้อวัตรปฏิบัติ ให้พากันมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ พระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่ให้รักษาให้หมด เพื่อเอาความบริสุทธิคุณ นำชีวิต เน้นที่ใจ ถ้าเราเน้นที่ใจที่เจตนา มีปิติมีความสุขในการประพฤติการปฏิบัติ ชีวิตของเราในปัจจุบันในชีวิตประจำวันมันจะมีความสุข มีความสงบ เป็นชีวิตที่หยุดวิภวสงสารด้วยรู้ร้อยสัจสี ด้วยพระธรรมด้วยพระวินัย เราทั้งหลายจะเข้าถึงพระนิพพานในปัจจุบันเลย เพื่อให้ละเอียดยิ่ง ๆ ขึ้นไป

เน้นที่บริสุทธิคุณ พวกกายวาจาagiriyamarayatashin เป็นเพียงอุปกรณ์ของชีวิตแค่นั้นเอง ให้รู้เข้าใจว่ากายวาจาagiriyamarayatashin มันเป็นอุปกรณ์ มันจะเป็นแรงงาน แรงงานทำงาน ก้าวไปด้วยความรู้ความเข้าใจ

ได้อยู่กับท่าน ได้เห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ เห็นทั้งคนดีคนไม่ดี เห็นทั้งคนเป็นโรคประสาทโรคจิต เห็นทั้งคนดีเห็นทั้งคนผีบ้า เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมั่นคือคนบ้าคนผีบ้า

อย่างคนเป็นโรคประสาทหรือคนเป็นผีบ้านี้ ท่านพระอาจารย์ชา จะไม่ให้เดินจงกรมนั่งสมาธิภาวนา ท่านจะให้คนพวกนี้ทำงาน งานภายนอกที่มันมองเห็นด้วยตา ทำงานที่ฟังได้ด้วยหู ให้ทำงานภายนอก ท่านจะไม่ให้เดินจงกรมนั่งสมาธิให้ทำงาน มีความสุขในการทำงาน เมื่อใจไม่สงบก็ให้กายมันสงบ เมื่อใจไม่สงบก็ให้วาจาภิรียมารยาทมันสงบ เมื่อใจไม่สงบก็ต้องเอาข้อวัตรข้อปฏิบัติ ทำอะไรตามพระธรรมพระวินัยข้อวัตรข้อปฏิบัติ เพื่อจะได้เอากรรมกร มามีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการทำงาน เมื่อเรามีความสุขในการทำงานใจมันก็จะสงบไปด้วย

พระธรรมพระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่ ข้อวัตรกิจวัตรนี้เราต้องเข้าใจนะ มันเป็นอุปกรณ์เป็นกรรมกร เป็นการประพฤติกการปฏิบัติที่จะเราเกิดความสงบ เกิดปัญญา เกิดปัญญาเกิดความสงบ จะได้สะอาดทั้งกายทั้งวาจาทั้งภิรียมารยาททั้งใจ เราจะได้เข้าถึงธรรมถึงการวธรรม เราจะได้เข้าถึงความเคารพหรือความสงบ เข้าถึงการวธรรม

เพื่อให้ใจของเรามีความสุขอยู่กับการกับังงาน ให้ใจของเรามีความสุขกับการทำข้อวัตรกิจวัตร มนุษย์เราต้องมีความสุขมีปิติมีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติ ถ้าเราไม่มีปิติไม่มีความสุขไม่มีเอกัคคตาในการประพฤติกการปฏิบัติ ชีวิตของเรา มันจะเป็นทุกข์ มันจะซึมเศร้า

เพราะคนบ้าคนผีบ้า ขนาดมองด้วยตา เห็นด้วยตา ฟังด้วยหูนี้มันยังปฏิบัติไม่ได้ มันต้องอาศัยภาคบังคับ อาศัยภาคบังคับ

พระธรรมพระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่ ข้อวัตรกิจวัตรมันเป็นภาคบังคับ ภาคบำบัตนะ เราติดยาเสพติดยาเสพติดนี้เราต้องเข้าสู่ภาคบังคับภาคบำบัตนะ

ภาคบังคับภาคบำบัตต้องปฏิบัติติดต่อกันเนื่อง การปฏิบัติอะไรติดต่อกันเนื่อง ๓ อาทิตยขึ้นไปถึงจะเห็นผล

อย่างเราตอนต้นไม่ให้ออกรากมันก็ ๓ อาทิตย อย่างไก่ฟักไข่ ฟักด้วยแม่ของไก่ หรือฟักด้วยไฟฟ้ามันก็ ๓ อาทิตย ถ้าเราไม่ทำอะไรติดต่อกันเนื่องมันจะไม่มีหลักการ ไม่มีอุดมการณ์อุดมธรรม

เราทั้งหลายพากันเข้าใจนะ มันจะไปตามสิ่งแวดล้อม ไปตามผัสสะ ไปตามอายตนะทั้งทางตาหูจมูกลิ้นกายใจ การทำอะไรต้องติดต่อกันเนื่อง ถึงมีหลักการสติปัญญาทั้ง ๔ ด้วยเอาพระธรรมพระวินัยนำชีวิต

เราต้องเข้าใจ ทำไมเค้าถึงให้เด็กน้อย ๆ รุ่นเดียวกันไปเข้าโรงเรียนอนุบาล เพราะมันเป็นหลักการเพื่อติดต่อกันเนื่อง ทำไมเค้าถึงเอาเด็กประถมไปรวมกัน ทำไมเอาเด็กมัธยม อุดมศึกษาไปรวมกัน เพราะนี้จะเข้าสู่หลักการอุดมการณ์ อุดมธรรม ถ้าไม่มีหลักการไม่มีอุดมการณ์อุดมธรรมมันก็ไปไม่ได้ หลักการปกครอง ตัวเอง ปกครองคนอื่นนี่ถึงเป็นธรรมเป็นธรรมนุญ หลักธรรมนุญถึงมีหลักการปรับไหม จำคุกหรือประหารชีวิต ทางบ้านเมืองก็มีหลักการปรับไหมจำคุกประหารชีวิต ทางพระศาสนาก็มีหลักการปรับไหมจำคุกประหารชีวิตเช่นเดียวกัน

หลักทางพระศาสนา อย่างเช่นอาบัติสังฆาติเสสก็ต้องมีการเข้ากรรมอยู่กรรม จะออกจากกรรมอย่างนี้ก็ต้องมีคณะสงฆ์ไม่ต่ำกว่า ๒๐ รูปขึ้นไป ประหารชีวิตนี้ ก็หมายถึงไม่ให้เป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนา ให้พากันไปใส่เสื้อใส่กางเกง

ให้เป็นฆราวาสที่ดี ไม่ให้เป็นนักบวชโกนหัวห่มผ้าเหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อย่างนี้เรียกว่าประหารชีวิต คือตายจากนักบวช ไม่ให้เลียนแบบเพื่อหาอยู่หากิน หรือว่าเพื่อหาอยู่หาหลง

เราต้องเข้าสู่หลักการในการประพุติการปฏิบัติ ความรู้ต้องเป็นคู่การประพุติการปฏิบัติ

เราคิดดูดี ๆ นะ อย่างโครงการเรื่องสิ่งแวดล้อมทุกชนิด โครงการของเมืองไทย ทำมาเกือบร้อยปีก็ยังทำไม่ได้ มันก็ยิ่งมากขึ้นยิ่งกว่าเก่า

เรามีหลักการมีอุดมการณ์แต่ไม่มีการประพุติการปฏิบัติ นี่คือสูญเปล่าคือโหมะมันเป็นความรู้ไม่ได้คู่การประพุติการปฏิบัติ

อย่างการสวมหมวกกันน็อคอย่างนี้แหละ มอเตอร์ไซด์เข้ามาในเมืองไทย ประเทศไทย ไม่ต่ำกว่า ๖๐ ปี ขณะนี้เวลานี้ก็ยังทำไม่ได้ เรื่องสวมหมวกกันน็อคนี้ที่ให้ประชาชนผู้ขับขี่จักรยานยนต์เพื่อสะดวกในการสัญจรไปมา ได้ออกกฎหมายบังคับตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๒๕ ขณะนี้เวลานี้มันก็เป็นเวลาจนจะ ๕๐ ปีแล้วก็ยังพากันทำไม่ได้

ถ้าเรารู้เข้าใจว่า การทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยนี้ไม่ได้ มันเป็นความเสียหายทั้งตัวเราและส่วนรวม มันไปไม่ได้ ชีวิตของเรามันไปไม่ได้นะ ชีวิตนี้มันพังทลายเหมือนตึก สตง.ของเมืองไทยนี้แหละ

เราต้องเข้าใจ ทุกคนต้องเข้าใจ ไม่ใช่เข้าใจเฉย ๆ ต้องเข้าสู่ภาคประพฤติ ภาคปฏิบัติ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ถ้าไม่อย่างนั้น มันก็จะไปของมันด้วยความไม่ถูกต้องอย่างนี้แหละ

พูดอย่างนี้ไม่ใช่คนบ้าจึ้นะ เป็นคน “ดีจึ” นะ จึ้ให้รู้ให้เข้าใจว่า เราทั้งหลาย ต้องทำให้ถูกต้อง เพื่อหยุดในสิ่งไม่ถูกต้อง

คนเป็นบ้าคนผีบ้า ตามองเห็นอยู่ก็ยังปฏิบัติไม่ได้เพราะเอาตัวตนนำชีวิต มันก็ปฏิบัติไม่ได้ หูได้ฟังได้ยินอยู่ก็ปฏิบัติไม่ได้เพราะเอาตัวตนนำชีวิตมันปฏิบัติไม่ได้ แน่นอน ให้รู้ให้เข้าใจนะ มันจะไปทำในสิ่งที่มองไม่เห็นได้อย่างไร ต้องเอาเรื่องปัจจุบัน ที่มันมองเห็นด้วยตาฟังด้วยหูต้องปฏิบัติให้มันได้

หลักการอย่างนี้เช่นนี้ถึงจะแก้คนบ้าคนผีบ้าได้นะ

เช่น มีคนไม่ได้สติคนเป็นบ้ามาหาท่านพระอาจารย์ชา สมัยก่อนมันไม่มี กล่องไม้ขีดไฟที่เป็นกล่องไม้ขีดที่โบราณ แต่ทุกวันนี้จะมีหรือไม่มีไม่รู้แน่ เพราะการพัฒนาประเทศพัฒนามาไกลแล้ว การพัฒนาวิทยาศาสตร์นั้นมาไกลแล้ว

คนโบราณเค้าจะก่อไฟ สมัยโบราณเค้าก็เอาเหล็กกับหินมาตีกันให้มันเป็นแสงไฟ แล้วเค้าจะใส่นุ่นใส่สำลีในการก่อไฟ สมัยต่อมาเค้าก็พัฒนาวิทยาศาสตร์มีไม้ขีดไฟ มีกล่องไม้ขีดไฟ นับดูกล่องหนึ่งมันจะมีอยู่ ๖๐ ก้านที่เค้าขายกันอยู่ในตลาด เพื่ออำนวยความสะดวกความสบายในการก่อไฟ

หลวงพ่อกัณหา ก็มองดูท่านอาจารย์ที่คนบ้ามาหา ท่านอาจารย์ชาจะทำอย่างไร ท่านอาจารย์ชาท่านก็พูดดี ๆ ยื่นกล่องไม้ขีดให้แน่ แล้วท่านก็แก้งทำกล่องไม้ขีด ร่วงลงกับพื้น ท่านอาจารย์ชาก็บอกให้คนบ้านั้นนับดูว่ามันมีทั้งหมดกี่ก้าน

ท่านอาจารย์ชาก็จะให้นับแล้วนับอีกว่ามันถูกต้องมั๊ย คนบ้านนับเสร็จแล้ว
เค้าก็จะบอกนะ ท่านอาจารย์ชาก็บอกว่า เฮ้ยยังไม่แน่ อาจะนับผิด ให้นับใหม่
ทำอย่างนี้หลาย ๆ ครั้งเมื่อใจมันเป็นหนึ่งในหนึ่งเพื่อไม่ให้มันหลง ทำอย่างนี้หลาย ๆ ครั้งใจ
มันก็จะสงบนะ สมณะนี้ก็คือข้อวัตรข้อปฏิบัติ คือศีลคือสมาธิ เพราะธรรมะเป็น
อริยมรรค ความสงบมันเป็นสมณะ ใจอยู่กับเนื้อกับตัวอยู่กับการทำงาน มันหยุด
ความปรุงแต่ง มันสงบ เป็นสัมมาปฏิบัติ

ท่านสอนว่า ต้องไม่เคร่งเพราะความอยากความต้องการ ไม่หย่อนตามใจ
ตามอัธยาศัยตามความหลง พระธรรมพระวินัยแปดหมื่นสี่พันพระธรรมขันธ์
ข้อวัตรกิจวัตร เป็นสิ่งที่เราทุกคนจะปรับเข้าหาการประพฤติการปฏิบัติ
ต้องมีความเคารพมีความคารวะ เน้นมาที่ใจของเราทุก ๆ คน

อย่างครั้งหนึ่งพระเอกพงษ์นะ เป็นคนเก่งคนฉลาดเป็นคนดี คนดีคนเก่งคนฉลาด
มันก็ไปจับผิดแต่คนอื่น เพราะทุกคนถ้าเอาตัวตนเป็นที่ตั้งส่วนใหญ่มันก็มีความผิด
ทั้งนั้น มันก็ไปจับผิดคนอื่นเค้า ไปจับผิดเค้าหลายวันหลายเดือนหลายปีมันก็เครียด
เครียดมันก็เกิดพยาบาล เพราะจิตส่งออกภายนอก ความสงบกับปัญญามันไม่
เสมอกัน เป็นคนฉลาดแต่ไม่มีความสงบ มันเสียออกซิเจน สมาธิกับปัญญา
มันไม่เสมอกัน มันฟุ้งซ่าน เห็นใครก็ผิดหมด เพราะทุกคนเอาตัวตนเป็นที่ตั้ง
มันก็มีความผิดอยู่แล้ว

พระเอกพงษ์ไม่โหยอยากจะฆ่าทุกคนให้หมดไปจากโลกนี้ เอมิดมาลัยอย่างคม
เอาหวานขนาด ๔ นิ้วแบบนี้ จ้องมองพระมอญโยม จะฆ่าให้เรียบเลย เพราะพวกนี้
ไม่เอาธรรมนำชีวิต เอาตัวเอาตนนำชีวิต อยู่ที่จังหวัดอุดรดิตรัตน์ อยู่ที่วัดอุดรดิตรัตน์
ธรรมาราม

ทางพระทางโยมวัดอุตรดิตถ์ธรรมาราม ก็มากราบเรียนหลวงพ่อกัณหาที่เด่นชัย ว่าพระเอกพงษ์เป็นประสาท เป็นโรคประสาท จะทำอย่างไร เพราะทุกคนก็กลัว ฝนมีดนี้ชาวเว้าเลย จะฟันคอใครจะปาดคอใคร ขวานอีกหนึ่งเล่ม อย่างนี้แหละ

หลวงพ่อกัณหาจึงได้ไปที่วัดอุตรดิตถ์ธรรมาราม จังหวัดอุตรดิตถ์

หลวงพ่อกัณหาได้ไปหาพระเอกพงษ์ เพราะพระเอกพงษ์เคารพนับถือ หลวงพ่อกัณหา หลวงพ่อกัณหาไปบอกว่า เออ... พระเอกพงษ์เป็นพระดีมาก เป็นพระมีปัญญามาก เดียวไปที่เด่นชัยนะ ไปประพฤติปฏิบัติธรรมอยู่ที่เด่นชัย เพราะว่าพระดี ๆ ต้องไปอยู่ที่เด่นชัยประพฤติปฏิบัติที่เด่นชัย

หลวงพ่อกัณหาจึงจำอุดมการณ์อุดมธรรมมาจากท่านอาจารย์ชำนันแหละ

หลวงพ่อกัณหาที่สั่งรถบรรทุกเอาดินมาให้ ๑๐ รถยนต์ ๖ ล้อ เอามากองไว้ที่วัด เพื่อให้พระเอกพงษ์ทำงาน

เมื่อดินมาถึงแล้ว หลวงพ่อกัณหาบอกว่าพระเอกพงษ์ว่าให้สร้างบารมีนะ ให้มีความสุขในการทำงาน ให้มีความสุขในการเสียสละ ให้มีความสุขในการทำงาน ให้เต็มที่เลย ให้เอาบั้งก็ให้หามาให้ ๔,๕,๖ บั้งก็ ตักดินใส่บั้งก็แล้วก็เอาปุ๋ยวัด ปุ๋นนาสัก ๑๐ เซนนะ เพราะวัดนี้หินมันอยู่ตื้น มันอยู่ลึกกว่าหน้าดิน ๑๐ เซนหรือ ๑๐ กว่าเซนเอง ต้นไม้จะได้สวยงามจะได้เขียวขจีเป็นเปาตงดิบ

ก็ใช้หลักการนี้แหละ มีเก้าอี้ตัวหนึ่งให้พระเอกพงษ์ บอกว่าทำงานให้มีความสุข ถ้ามันอยากเทศน์ก็ไปนั่งอยู่บนเก้าอี้ หันหน้าไปทางต้นไม้ทั้งหลาย เพราะวัดป่า กรรมฐานมันมีต้นไม้ทั้งหลายเต็มไปหมด ต้นไม้อยู่ห่างกันเมตรหนึ่งสองเมตรนี้ เต็มไปหมด ให้เทศน์กับต้นไม้ นั่นแหละ

เทศน์อย่างไรล่ะ... เทศน์กับต้นไม้ก็เหมือนเทศน์ให้ประชาชนฟังนั่นแหละ เทศน์ก็ท่านเทศน์ของท่านว่า ให้ทุกท่านทุกคนพากันนั่งให้สบายนะ นั่งให้สบาย นั่งให้มีความสุข นั่งหายใจเข้าท้องพุท หายใจออกท้องโธ

คนเราถ้าเรามีความสุขในการทำงานมันก็สงบนะ ถ้าเรามีความสุขในการทำงานอะไรมันก็มีความสุข ถ้าเรามีความสุขในการทำอะไรมันก็สงบนะ เพราะความสงบกับความเคารพกับความสุขมันเป็นพรรคพวกเดียวกัน หลักการมันก็มีง่าย ๆ อย่างนี้แหละ

ให้พระเอกพงษ์ทำอย่างนี้ปฏิบัติอย่างนี้ พระเอกพงษ์ได้เกิดความสงบเกิดปัญญา เกิดปัญญาเกิดความสงบ ทำให้โรคจิตโรคประสาทโรคผีบ้า นั้นหายไป มีความสงบ มีปัญญา มีปัญญามีความสงบ

วัดหนองป่าพง การบวชที่วัดหนองป่าพง จะให้ผู้ที่มาบวชเป็นตาผ้าขาวเป็นนาค อยู่ตั้งหลายเดือน

วันหนึ่งนะ เห็นคนมาบวชนาคเป็นตาผ้าขาว นุ่งผ้าสีขาวนะ ผ้านุ่งเป็นสีขาว มีอังสะเหมือนพระ ผ้าขาวก็นุ่งเหมือนกับพระนี่แหละ แต่มันต่างกันว่าสีผ้า พระนุ่งสีเหลืองหม่นสีแก่นขนุน จะไปบวชที่นั่นนะ พ่อแม่ก็เอาไปฝากบวช พ่อแม่ไม่มีสิทธิที่ว่าให้ลูกบวชวันโน้นวันนี้นะ

ไปอยู่ที่นั่นนะไปฝึกประพฤติกปฏิบัติ เหมือนกับทหารนี่แหละ เหมือนฝึกทหาร แต่ว่าละเอียดกว่าทหาร ประณีตกว่าทหาร ไปฝึกทั้งกายวาจาภิรียมารยาท ไม่ทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย ไม่ให้ใครทำอะไรตามใจตามอัธยาศัย ให้เอาพระธรรม

พระวินัยเอาข้อวัตรกิจวัตรเป็นหลัก ไม่มีการต่อรอง ไม่มีการขโน้นขอนี่ ใครไปอยู่ที่นั่นนะ ไม่มีคำว่าขอ มีแต่การเสียสละ

วันหนึ่งนะตอนเช้า ก่อนแปดโมงนิดหน่อย มีงูกะปะที่มันเลื้อยอยู่ข้าง ๆ โรงฉัน นาคที่จะมาเตรียมบวชเป็นพระที่เป็นลูกของชาวบ้านเป็นลูกของประชาชนที่เอามาเตรียมบวช เห็นงูกะปะแล้วก็รีบวิ่งเข้าไปเอาไม้ตุงทันทีเลย งูมันก็ตายนะ ไม่มีใครห้ามไว้ทัน เพราะมันเป็นเรื่องกระทันหัน แล้วก็พูดว่างูนี้มันร้ายมาก งูนี้มันมีพิษมาก

คำว่า การมาบวชเป็นพระ มาประพฤติปฏิบัติเค้าต้องยกเลิกการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตทุกอย่าง ฉันอาหารเสร็จวันนั้น ท่านพระอาจารย์ชา ก็ให้นายคนนั้น คนที่จะมาบวชเป็นพระให้กลับบ้านไปเสีย ให้อยู่วัดอีกต่อไปไม่ได้ เพราะการมาประพฤติปฏิบัติมันต้องเป็นบุคคลที่ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏสงสาร ยกเลิกการฆ่า ยกเลิกการเบียดเบียนทั้งต่อหน้าและลับหลัง ท่านบอกว่าการกระทำอย่างนี้แหละมันอันตราย มันมีพิษมันร้ายแรงกว่างูพิษเสียอีก ความไม่รู้ไม่เข้าใจมันเป็นพิษเป็นอันตรายยิ่งกว่างูพิษเสียอีก

ที่นี้เค้าไม่มีการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต มันจะเป็นตัวอย่างแบบอย่างในทางที่ไม่ดี ไม่ถูกต้องให้กับคนอื่น เดียวคนอื่นจะเอาเป็นตัวอย่างแบบอย่าง ขนาดอยู่ต่อหน้าต่อตาพระพุทธรูปปฏิมากร อยู่ต่อหน้าต่อตาท่านพระอาจารย์ชา อยู่ต่อหน้าพระภิกษุสามเณร นาคที่มาบวชหลายคน พระภิกษุสามเณรในปี ๒๕๑๓-๑๔ มีอยู่ประมาณ ๕๐ รูป ๖๐ รูป เพราะกฎหมายจำกัดเท่านั้น

การปฏิบัติต้องอาศัยพระธรรมพระวินัย ข้อวัตรกิจวัตร เป็นการปฏิบัติติดต่อกันต่อเนื่องเพื่อให้เป็นความพอเพียงเพียงพอ เป็นความพอดี

สังเกตดูท่านอาจารย์ชานะ มีพระหลาย ๆ รูปอยากจะขอสงบ ขอวิเวก ขอดข้าว อดน้ำ วิเวกอย่างนั้น ท่านอาจารย์ชาก็บอกว่า เออ... เอามันพอดี ๆ ไปพร้อม ๆ กัน นี่แหละ เน้นพระธรรมพระวินัย ข้อวัตรกิจเพื่อให้เป็นการปฏิบัติธรรมติดต่อต่อเนื่อง

ในพรรษาท่านอาจารย์ชาก็จะพูดว่าในปีนี้นะให้พากันทำความเพียรนะ ให้เจริญสติสัมปชัญญะ ข้อวัตรกิจวัตรอย่าให้ขาดตกบกพร่อง

พระธรรมพระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่เริ่มต้นจากใจจากเจตนาจากความบริสุทธิ์ ออกจากใจอย่าให้ขาดตกบกพร่อง ในพรรษานี้แหละอย่าพากันพูดคุยกันเลย ในวัดนี้ให้พูดได้เฉพาะผมคนเดียว นอกจากนั้นไม่ต้องพูด เพื่อเราจะได้อยู่กับความสงบ เพื่อเราจะได้อยู่กับสติสัมปชัญญะ เพื่อเราจะได้อยู่กับเนื้อกับตัว เดินกลับกุฏิก็ให้เดินห่าง ๆ กันอย่าให้มันได้คุยกัน ถ้ารักคนไหนชอบคนไหน นิสัยถูกกันก็ไม่ต้องไปหากันคุยกัน ถ้าไม่รักคนไหนไม่ชอบคนไหนไม่เคารพคนไหน ให้ไปหากคนนั้น ให้ไปอุปถัมภ์อุปฐากคนนั้น อย่าเอาความรู้สึกนำชีวิต เอาความชอบ ความชังนำชีวิต ผู้ที่ไปบวชอยู่ที่นี่เลยไม่รู้ประวัติกันลึกซึ้งว่าใครมาจากไหน เพราะไม่ได้คลุกคลีกัน เน้นที่การประพฤติการปฏิบัติของเราทุก ๆ คน

ส่วนใหญ่ก็จะไม่ค่อยรู้ไม่เข้าใจความหมายในการประพฤติการปฏิบัติ เป็นการทำหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม เน้นว่าใจไม่สงบก็ให้กายมันสงบ ใจไม่สงบก็ให้กิริยามารยาทของเราให้สงบ เน้นที่ข้อวัตรกิจวัตร ข้อวัตรข้อปฏิบัติ

ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจในจุดมุ่งหมายของการฝึกใจ เราก็จะไปคิดเอาอย่างคน เห็นแก่ตัว คิดว่าการที่พระพุทธเจ้าให้ทำอย่างนั้นปฏิบัติอย่างนั้น มันเป็นการปกครองของพระศาสนา เพื่อให้พระศาสนาร้อยกรองเป็นพวงมาลา เป็นระเบียบเรียบร้อย

พระศาสนานั้นเน้นเรื่องจิตเรื่องใจ เน้นเรื่องบริสุทธิ์คุณทั้งต่อหน้าและลับหลังนะ ไม่ใช่เพื่อร่ายกรองสวยงามเพื่อให้คนอื่นเค้าเลื่อมใส

เราคิดดูดี ๆ สิ ทำอะไรเพื่อให้เค้าเคารพเลื่อมใสมันต้องอาบัตินะ กวาดวัด เพื่อให้วัดสะอาดเพื่อให้ประชาชนเคารพเลื่อมใสมันก็บาปอีก เเดินจงกรมนั่งสมาธิ เพื่อให้คนอื่นเค้าเคารพนับถือเลื่อมใสยอมรับมันก็บาป การประพฤติการปฏิบัตินี้ไม่ให้เค้าเคารพเลื่อมใส เพราะเป็นหลักการในการฝึกใจเพื่อบริสุทธิคุณ เพื่อเราทั้งหลายจะไม่ได้ตามใจตนเองตามอารมณ์ตนเองตามความรู้สึกของตนเอง มันเอาศีลเอาธรรมเอาข้อวัตรปฏิบัติมาชีวิต เพื่อการปฏิบัติติดต่อกัน

พระผู้มีปัญญาทั้งหลายผู้แก่เรียนทั้งหลายไม่เข้าใจพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็พากันคิดเอาเองตรึกเอาเอง ก็เมื่อท่านไม่ให้พูด ก็เลยเขียนนั่นแหละ มองเห็นหน้ากันก็เขียนกระดาษส่งหากันเอง บางคนก็บอกว่า เราไม่เขียนก็ได้ พูดแต่น้อยไม่ให้รบกวนคนอื่นก็คิดอย่างนั้น อย่างนี้ก็คือว่า ยังไม่เคารพไม่เคารวะในพระอาจารย์ชานะ เพราะท่านบอกให้หยุด ให้สงบ ก็ยังเอาความรู้สึกนำชีวิต เอาปัญญาที่เป็นตัวเป็นตนนำชีวิต เมื่อยังมีตัวมีตนอยู่ การประพฤติการปฏิบัติมันก็ไม่ได้ผลไม่เห็นผล เพราะการประพฤติการปฏิบัติเนะ มันยังมีทิฐิมานะ ยังมีอัตตาตัวตน มันยังไม่มีคารวะธรรม มันยังไม่สงบ เพราะความสงบความเคารพมันคืออันเดียวกัน ความละเอียดต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป ไม่เอาความรู้สึกนำชีวิต ไม่เอาสัญญาตณฺหาณนำชีวิตนี่คือหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม

การปฏิบัติติดต่อกันเนี้ยมันได้ผลนะ เหมือนคนปลูกต้นไม้แหละ ปลูกต้นไม้ เอาเบี้ยเล็ก ๆ มาปลูก ปลูกกลางแจ้ง ดินดี ๆ ให้น้ำให้อากาศให้แสงแดดให้ออกซิเจน

ไปเรื่อย ๆ เดี่ยวต้นไม้มันใหญ่เอง ไม่รู้ว่ามันใหญ่ตอนไหน มันก็จะเป็นธรรม เป็นปัจจุบันธรรมไปเรื่อย ๆ เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมี

การปฏิบัติถึงเน้นที่ปัจจุบัน เน้นที่บริสุทธิคุณ ไม่มีต่อหน้าและลับหลัง ไม่มีลับหลังและต่อหน้า คำเรียกว่าการปฏิบัติยังเป็นโຈรเป็นขโมยยังไม่ซื่อสัตย์ ในข้อวัตรปฏิบัติ ถึงมีกติกาย่ามีมารยาสาไถยหลีกเลียงแก้ตัว เพราะตัวตนนั้นนะ มันคือมารยาสาไถยหลีกเลียงแก้ตัวนะ มันจะเหตุมีผลมาก

การที่เราเคารพพระพุทธเจ้ามันก็ต้องเคารพออกมาจากใจ การที่เราจะเคารพ ครูบาอาจารย์ก็เคารพออกมาจากใจ การที่เคารพใคร ๆ คำจะเป็นคนดีคนชั่ว ก็เป็นเรื่องของคำเราก็คือเคารพมาจากใจ การเคารพนี้คำเรียกว่ามันเป็นความรู้ ความเข้าใจในความเป็นประภัสสรณะ เพราะเราต้องรู้เข้าใจนะ ความไม่เคารพ กับความไม่สงบมันคืออันเดียวกัน

เราต้องรู้จักสภาวะธรรม เราเห็นสิ่งที่ปฏิกุศลเราก็ต้องสงบเราก็ต้องเคารพ ถ้าเราเห็นสิ่งที่ปฏิกุศลเราไม่สงบก็คือเราไม่เคารพนะ เราไปเจอในสิ่งที่หอม เราก็ต้องสงบ ไปยินดีปรีดานั้นแหละคือไม่สงบคือไม่เคารพนะ เราไม่อยากแก้ม ไม่อยากเจ็บ ไม่อยากตาย ไม่อยากพลัดพราก นั่นคือความไม่สงบนะ

เราต้องรู้เข้าใจว่าทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นธรรมเป็นสภาวะธรรมมันเป็นประภัสสรณะ

เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติในความเป็นประภัสสร เราทั้งหลาย จะได้เข้าถึงธรรม เข้าถึงสภาวะธรรม เข้าถึงปัจจุบันธรรมเข้าถึงบริสุทธิคุณด้วยความรู้ ความเข้าใจ

การปฏิบัติธรรมถ้าขาดความเคารพก็คือขาดความสงบนั้นแหละคือสิ่งเดียวกัน ความสงบมันเป็นสมณะ สัมปชัญญะคือตัวปัญญา ความสงบกับปัญญามันต้องไปอย่างนี้ รวมแล้วมันก็เป็นคารวธรรม อย่างเราทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยนี้ก็ถือว่า คือความไม่สงบคือความไม่เคารพนะ ถ้าเราทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยไม่ใช่ ความสงบไม่ใช่ความเคารพ

พระพุทธเจ้าถึงให้เราทำอะไรสมบูรณ์ทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ เพื่อจะได้ เข้าถึงธรรมเข้าถึงปัจจุบันจะได้เข้าถึงความสงบทั้งปัญญาทั้งอรรถะทั้งพยัญชนะ เพราะปัจจุบันเป็นวาระสำคัญ ให้รู้ให้เข้าใจ

ความบริสุทธิ์คุณนี้มันก็เป็นเมมโมรี่ฝังอยู่ในชั้นธในสัญญาชั้นธให้เรารู้เข้าใจ

เหมือนโลกสมัยใหม่เค้ามีกล้องวงจรปิด เพื่อเป็นหลักการในการดำเนินชีวิต ที่ประเสริฐ กล้องวงจรปิดถึงเป็นบุคลากรที่ซื่อสัตย์สุจริต มันดีกว่าบุคลากร ที่เป็นตำรวจเป็นทหารเสียอีก ประเทศที่เค้าเจริญแล้วเค้าอาศัยปัญญาบริสุทธิ์คุณนี้ มาทำกล้องวงจรปิดติดไว้ในที่ต่าง ๆ

เราก็ต้องมีสติมีสัมปชัญญะ มีกล้องวงจรปิดด้วยความรู้ความเข้าใจ พระธรรม พระวินัยนี้มันจะเป็นวงจรปิดติดกับเรา ปัญญากับความสงบพระธรรมพระวินัย ถ้าเรารู้เข้าใจ มันก็เหมือนกล้องวงจรปิดนี้แหละ แต่ว่ากล้องวงจรปิดเอามาติด มันต้องได้เสียเงินเสียสตางค์ แต่กล้องวงจรปิดที่เราู้เข้าใจที่มันรู้เรื่องกายเรื่องใจ เรื่องธาตุเรื่องอายตนะ เรื่องอันไหนถูกต้องไม่ถูกต้องนี้มันไม่ต้องเสียเงินเสียสตางค์

ถ้าเรารู้เข้าใจแล้ว พระธรรมพระวินัยเป็นหลักการเป็นอุดมธรรมมันจะเป็น กล้องวงจรปิดติดตัวเรานะ ติดทางตาหูจมูกลิ้นทางกายทางใจมันจะติดเราไปตลอด...